Programma,

Quo

RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

JOHANNES JACOBUS DÖBELIUS,

Med. Doctor, Profeſſor Publicus, Poliater, & Facultatis ſuæ DECANUS,

à

Feralibus Mundi

BACCHANALIBUS,

Omnium Ordinum Cives Academicos,

hoc S. S PASSIONIS tempore avocat,

atque

ad

SERVATORIS NOSTRI PATIENTIS MYRRHINAM,

quâ par eſt humanitate invitat.

ROSTOCHII, Typis JOHANNIS KILII, Univerſit. Typogr.

DUplex ſeſe hodie offert hominum genus: providum alterum, pectore ſapientiâ delibuto, æterna cogitans atque ê ſpecula quaſi prævidens futura: alterum imprudens, inſipidum, non niſi ad præſentia, & caduca quidem reflectens, in malo bonum; Virtutem in vitiis; in ignominia honorem quærens. Atque hoc quidem noviſſimum, inſtanti S. S. Paſſionis tempore, quo cum Capite noſtro & Servatore JESU dolendum, ſeriarumq́; lacrymarum rivo, quicquid hactenꝰ ſordium contraximus, erat abluendum; mero ſe & Ungventis immergit; roſis, h. e. variis oblectamentis, antequam marceſcant, coronat; variâq; aliâ aſotiâ ad Parentum, Satanæ

Sap. II. 7. puta & Mundi illecebras, quaſi offundit: ubiq; ſigna lætitiæ relicturum, quoniã hanc putat eſſe partem ſortemq́; vitæ ſuæ. Sentit, ignava cœteroquin turba, fugacitatem temporis & roſæ: Unde celeriter, atque in tempore, quo utatur, opinione ſuâ, tempore; ad ſuas ſe delicias invitat. Sed mittamus ſuas ſuibus glandes: Vera Chriſti ſponſa rectius præ ingluvie, jejunium eligit; præ roſis, ſpinas ſubit; præ mero & ungventis, Myrrhatum poculũ ap-

Cant. IV. 6. prehendit, in Myrrhæ monte, & Thuris colle, qua datur fide, ſtudio, atq́; operâ, Sponsũ ſectatura. Myrrha erat, quæ, alia inter, ipſi nato: Myrrha, quæ morituro: & quæ mortuo offerebatur; Myrrha erat. Quod ſi amaritudinis, unde nomen

WELLCOME LIBRARY
58700 [26]

men ſortitur apud Hebræos, ſi afflictionis, ſi paſſionis atque abnegationis Myrrha; Thus verò devotionis, precum, gratique ſacrificii eſt ſymbolum: merito, poſt Myrrhæ montem, dicitur Chriſtus Thuris conſcendiſſe collem: cujus univerſa, in humiliationis ſtatu, vita afflictio fuit, donec gratum Patri holocauſtum offerret. Et colligamus quidem MEI! nobiſcum, amaritudines Ejus & neceſſitates infantiles in ſtabulo, in faſciis, in præſepio, in fugâ Ægyptiaca; deinde labores, quos pertulit in prædicando, fatigationes in diſcurrendo, tentationes in jejunando, vigilias in orando, lacrymas in compatiendo, inſidias in colloquendo: denique pericula falſorum fratrum, ſudorem ſanguinis, convitia, ſputa, colaphos, flagella, ſubſannationes, exprobationes, clavos, ſitim, vulnera; offendemus omninò, ab exordio vitæ ad exodum, Servatorem in monte Myrrhæ: ut merito dixerit, quicunq; dixit: ſe nullibi Chriſtum reperire, niſi ſub cruce. Verum inter tot amariſſima Myrrhæ veſtigia, minimè venit negligendum, quod ingreſſus ille eſt ante crucem, quando Myrrhâ potaretur; ſed nec illud, cui ſe imponi paſſus eſt, quando Sepeliendus Aloë ac Myrrha ungeretur. Priori, amaritudinem ſibi noſtrorum applicuit peccatorum, lethaliſque pomi ſuccum abſterſit: Poſteriori, futuram corpori noſtro dedicavit incorruptionem. Ex illo, ſalutaris ſcaturit amaritudinis potus: ex hoc, dulciſſimæ inunctio conſolationis: ut haut abs re fuerit, utrumque utroque impræſentiarum preſſiſſe pede. Habet non merum tantum ſuum & ungventa mundus; ſed, eo jam pervenerat inſolentia Romanorum: ut vaſa ſibi peculiaria compararet, Murrhina

Bernhard. in Cant. ſerm. 43.

 ſive

ſive Myrrhina dicta, majorem mero gratiam conci-
Satyr. VI. 156. liatura. De iis Juvenalis:

Grandia tolluntur Cryſtallina, maxima rurſus
MYRRHINA, deinde Adamas notiſſimus, & Berenice.

Epigram. CXIII. Et Martialis in Apophoretis:

Si calidum potas; ardenti MYRRHA Falerno
Convenit, & melior fit ſapor inde mero.

Plinius XXXVII. 2. Primus ea Pompejus, primo in triumpho, quem de Pyratis duxit, in Urbem legitur introduxiſſe, Jovique Capitolino dicaſſe: poſt, luxu populi ingraveſcente, eo pretium excrevit eorundem, ut tres ſextarios capiens calix, octoginta ſeſtertiis emeretur. *Senec. in ejus vitâ.* Laudatur Auguſtus Cæſar: quòd, Alexandriâ captâ, nihil ſibi, *Plin. c. l.* præter unum myrrhinum calicem, ex inſtrumento *Meurſig de luxu Rom. c. VIII.* Regio retinuerit. Et T. Petronius Conſularis moriturus, ut Neronem Principem menſâ exhæredaret; trullam myrrhinam, trecentis ſeſtertiis, ſive Carolinorum quindecim millibus emptam, fregit. *Subtil. Exerc. XCII.* Scaliger equidem Porcellanam Sinenſem fuiſſe putat: *Legat. Sinenſ. p. m. 95. & 112.* cui Niehofius ſubſcribit, ubi præpararionē Porcellanæ recenſet. Hiſce tamen obſtant, relatio veteris Murrhæ ad gemmas, & ſpecialis mentio Myrrhitæ, *Plinius XXXVII. 10. pp.* colorem Myrrhæ, odorem ungventi referens, nardive. Ejus virtuti, calidum infuſum merum, ſaporem ac odorem extrahebat mirificum: forte ad rationem potûs, poculis aceris, communiter nondum dedolati, Birkemeyer Nobis dictis, infuſi; ſi magnis liceat componere parva. Quod enim Porcellanæ veneno dicuntur infici, disrumpique: ſuperſtitione nititur, atque impoſturâ Mercatorum. Eam vero ſaporis odorisve gratiam, ut participarent, Myrrhinis deſtituti vaſis; vina excogitaverant, Myrrhina & Myr-

rhata

rhata vocitata. Differebant inter ſe: quòd Myrrhina eſſent dulcia: Myrrhata, amara. Salubritatis perſvaſio è re amara dulcem faciebat uſui, velut hodie abſinthiten. Myrrhinorum iterum alia erant aromatica nativa quævis: alia factitia, eaque gemina. Heſychianæ gloſſæ: Μυῤῥίνην, ἔνιοι μὲν, οἶνον μυῤῥίνην καλοῦσιν, οἱ δὲ ποτὸν ἐσκευασμένον· οἱ δὲ πόσιν φασὶν, ᾗ ἐπεχεῖτο μύρον. *Myrrhinam aliqui vinum aromaticum dixere: alii potum factitium: alii deniq; potionem, cui affuſum eſt ungventum.* Aromaticum dicitur: quod eſt ſaporis acris & odoris boni; unde haud immerito aromatis quoque voce Myrrha nuncupatur. *Job. XIX. v. 40.* Nativam Myrrhinam declaverit in Germania Baccharenſe, aut Neccarenſe vetus, aut ſi quod aliud Colore, Odore, Sapore ſe commendat vinum: in Gallia; quod propè Montem peſſulanum, ex agro Frontignan ſvaviſſimum provenit, *Frontienjack*, corrupte vocitatum. De Factitiorum priori Plinius loquitur: ubi lautisſima apud priſcos vina prædicat, Myrrhæ odore condita. *XIV. 13.* Gaudebant Veteres Myrrhâ, cujus στακτὴ ſeu liquor expreſſus, ut erat fragrantiſſimus; ita precioſisſimus. Ad nos advehi ſolita, non eſt ſincera; ſed Aromatariorum mangonio adulterata: ut mirum ſit, de ejus generatione productioneve, certi, vel ad hæc tempora, conſtare nihil, quibus omnes locorum gentiumque anguli, avidiſſimo lucrandi conatu, perquiruntur. Conditur æ modus exprimitur: quando dolia abſterſa, ipſæque ſæpius cellæ, Myrrhâ jubentur ſuffiri. *ibid. 21.* Hæ quidem, ad conſervationem; Illa, ad conditur am: verum quantitate tàm parva, quæ odorem dare; ſaporem non poſſet. Aliàs, thure dolia cadosque ſuffiri ſo-

in Geop. VI. 12. litos ſuiſſe, Diophanes teſtatur. Hodie idem Sul-
phuratis, aromate imbutis, curamus. Poſterius
factitiorum genus, ἀπὸ τ̃ μύρȣ, à murra, ſeu ungven-
to habebat nomen: quòd pauciora Ungventa abs-
que Myrrha fierent, & ipſa preciosum eſſet un-
gventum: unde μύρον, de Myrrhâ, Græcis abſolutè;
& Myrrha Latinis, de Ungvento quolibet aromati-
Cœl. Rodig. XIII. 11. co, ſveverat dici. Sed & Myrobrechos, ungventaria
dicebant vaſa, de inſtillandi uſu nomine conciliato.
Var. hiſt. XII. 31. Luxuriæ fuiſſe argumentum Ælianus queritur: cu-
jus Latina tantum patitur tranſcribere anguſtia
conf. juvenal ſat. VI. 302. chartæ. *Quid autem, nonne hæc in Græcis Luxuriæ in-
dicium ſunt? Ungvento enim vinum miſcentes bibebant,
Martial. Apophoret. CX. eâque mixturâ prorſus abutebantur. Vocabatur hoc vi-
num Myrrhina. Meminit verò ejus Philippides, Comœdiæ
ſcriptor.* Sed & libidinis fuiſſe incitamentum; apud
Sutrium Comicum videbis, ubi Glycera meretri-
conf. Hadr. junius, Animadverſ. V. 19. cula Myrinum adferri jubet,

Quo virilibus armis occurſet fortiuncula.

Fulgentius ideò Venerem amaſſe Adonin dicit:
Mythol. III. 9. *quod hoc genus pigmenti,* (loquitur verò de ſtacte Myr-
rhæ,) *ſit valdè fervidum. Unde & Petronius arbiter,
ad libidinis concitamentum, Myrrhinum ſe poculum bi-
biſſe refert.* Catalogum Ungventorum horum ſa-
in XV. 12. tis magnum Athenæus adducit. Notant doctio-
Cœl. Rhodig. XXIV. res: Myrrham Ægyptiorum vocabulo Bal dici. Id
verò disjectionem indicat planè. Et merito fuere
Plin. XIV. 17. omnia iſta ab Themiſone, autore ſummo, damnata.
Hodie rudimentum eorum exhibeant Thermopotæ
Cereviſiæ & butyri; vel qui, coactè magis, Ungven-
ta, viride rubrumve, poſt luxationem vel contuſio-
nem, zytho Dantiſcano, Boruſiaco cæteroquin καθ'

ἰξο-

ἐξοχὴν vocitato, miſcent. Myrrhatum vinum ad deſtillationes, cruditates, tuſſim, inflationes, & ventriculi flacciditatem, Dioſcorides commendat. Præſtantiſſimam deſcriptionum, ex Cuſpiano Baſſo; tùm Vindanionio, velut antiquitatis reliquias, communicatã nobis reliquit Lindanus, Præceptor meus, nunquam absque honoris præfatione nominandus. Hodie compoſitioni ejus adumbrandæ veniat, non Claretum quidem, Hippocraticum aliàs appellatum; neq;, abſtemius licet fueris, Zythum Anglicum, in Belgii tamen quibusdam locis etiam jam introductum; ſive ab inventore, ſive urceis, quibus aſſervatur, Butteljanum dictum; (dulcia nimis hæc exiſtunt, delicatiorumque palato magis, quàm refectioni viſcerum, maximè hypochondriacorum dicata;) ſed Abſinthites, aut Helenites, olim Nectarites vocitatum. Cæterùm, ut dicta hactenus inſtituto, pro ſpacii anguſtia, accommodemus: ad ſupplicium damnatis, Athenienſes quidem facultatem largius ſumendi cibum vinumque concedebant; Hebræi vero, ad ſupplicii locum perductis, vinum thure aut myrrhâ mixtum offerebant, ut eriperentur noxiis horror mortis, dolorumque ſenſus. Juſſerat Scriptura ſiceram dare perituro, & vinum iis, qui animo ſunt amaro. Et Myrrham quoque veterum, καρωτικὴν, ſoporiferam Dioſcorides fatetur. Quæ deniq; malorum obliviſci facit, potionem, Νηπενθὴν appellat Poëta. Probabile ergo eſt; cæteris quidem reorum vinum Myrrhinum melioris notæ, & quod horrorẽ exueret; Chriſto verò jamjam crucifigendo, & tantum non exanimato, ne quicquam, quod in ipſius vergere contumeliã poſſet, videretur omiſſum, ſed ſtuporem & horrorem induceret, ex vino & Myr-

Mat. Med. V. 44.
Geop. VIII. 24.
Geop. VII. 36.
ſelector. X. 153. 157.
Dioſcor. c. l.
Svidas ad τὰ τρία.
Galatin. VIII. de arc. Cath. verit. c. 9.
Proverb. XXXI. 6.
Odyſſ. δ 220
conf. Plin. XXV. 2.

Myrrha extemporaneum quaſi magma fuiſſe oblatū.

XXVII. 34. Matthæus ὄξος μετὰ τῆς χολῆς μεμιγμένον, *acetum cum felle mixtum*, appellat. Et ὄξος meritò appellatur vappa, in acetum mutari cœpta. ὄξος μετὰ χολῆς, acetum cum felle, appellatur: quæ non odore condita reficiente; ſed ſapore ulterius corrupta fuit, appetitum proſternente; vel myrrhæ fragrantioris loco, in majoris proterviæ & crudelitatis ſymbolum, fellis mixturam recepit. Atque ita adimpleta ſenſit patientiſſimus Servator, quæ tot retro ſeculis prædixerat

Pſ. LXIX. 22. per Prophetam: fore, *ut in refectionem ſibi fel, & in ſiti ſuâ acetum darent.* A capite ad calcem hactenus, exceptâ Linguâ, erat paſſus. Jam verò, quæ divina proferebat elogia, quæ voluntatem Patris explicabat, quæ ex mortis barathro in vitæ Gloriam nos invitabat Lingua, in quâ nihil hactenus falſi deprehenſum erat; ab impuriſſimis tentatur creaturarum, novoque afficitur, atque inaudito planè tormento. Exhorreſcamus miſeri, & timeamus ſervi, qui peccare non ceſſamus, linguave abuti, dum pro peccato in lingua ſic affligitur unice dilectus filius. Si hoc fit in ligno viridi: ecquid arido expectabimus futurum? Sed gratulemur etiam nobis afflicti, de Promacho noſtro atque Anteſignano; ſi Nobis etiam, & maximè à falſis fratribus, vini loco acetum; loco mellis, fel amariſſimum exhibeatur; & afflictio

Jac. I. 12. afflictis addatur. *Beatus vir, qui tentationem ſuffert: poſtquam enim fuerit probatus, accipiet coronam vitæ, Dominum diligentibus promiſſam.* De Unguento Myrrhæ ad condituram Corporis CHRISTI in ſepulchro parato, proximâ volente DEO, occaſione.

Publicatum ſub ſigillo Rectoris
d. XV. Febr. LXXV.